

Kalbimdeki göz

Ahmet bağıarak köye doğru koşuyordu. Koşun, koşun mayın patladı, yardım edin, koşun! Çabuk olun, yardım edin! Köylüler Ahmet'le birlikte mayının patladığı tarafa doğru koşuşmaya başladılar. Arada sesler, sorular, kim yaralandı, ölen var mı sözleriyle ilerliyorlardı. Ahmet hem koşuyor hem de mayın patladı, davarın yanında patladı. Hasan yaralı! Hasan yaralı! Diye bağıyordu.

Hasan'ın annesi Semra dizlerinin bağının çözüldüğünü, ayaklarına kara sular indiğini hissetti ve derin bir ah çekerek nerede patlamış, nasıl patlamış, Hasanıma ne olmuş vah vah! Vay başıma gelenler diyerek ağlıyor ve gittikçe hızlanıyordu.

Ormana vardıklarında Hasan yerde yatıyor, babası da başında ağlıyordu. Gömleğini ve atletini yırtıp bağlayarak Hasan'ın akan kanını durdurmaya çalışmıştı. Epey de durdurmıştu. Annesi oğlu Hasan'ı görünce bayıldı. Köylüler Hasan'ı mı kaldırsa annesini mi bilemediler. Paniklemişlerdi. Ağlaşıyorlardı. Yola yakın bir yerdeydiler. Mayın patlamış ve Hasan'a isabet etmişti. Köyde davar nöbeti ve bu gün de Hasanların nöbetiydi. Davara Hasan, babası ve dayısının oğlu Ahmet gitmişti.

Olay yerinde epeyce insan birikmişti. Hala gelen yaşlı ve çocuklar bile vardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Herkes telaşlı ve ağlamaklıydı. On beş haneli köyün neredeyse yarısı oradaydı. Anne hala yarı baygın, yerdeydi ve arada bir inliyordu. Hasan'ın babası Veli ise Hasan'ın yüzüne yırtık gömleğiyle tampon yapmış bekliyordu. Veli'nin amcasının oğlu öğretmen Mustafa cep telefonundan ambulansı çoktan aramış, ambulans da neredeyse gelmek üzereydi. Şehre 20 km uzaklıkta bir köydü burası. Tozlu yolları, gür ormanları, meyve bahçeleri ve bin bir çeşit bitkileriyle, dağ başında güzel bir köydür burası.

Ağlaşmalar devam ederken öğretmen Mustafa soğukkanlılığını koruyor elinden geldiğince yapması gerekeni yapıyordu. Herkes elinden geleni yapıyordu. Komşular da bu arada davarı alıp götürdüler. Az sonra araba sesi de gelmişti. Mustafa Öğretmen, susun! Araba sesi var sanırım, ambulans geliyor diyerek Hasan'ı yolun kenarına taşıdılar. Hasan kısa siyah saçları, uzun boyu ve ince bedeniyle yerde yatıyordu. Az önce gördüğü keçilerin hiç biri, yeşil meşe ormanlarının yeşilliği kaybolmuş yerini zifiri bir karanlık almıştı. Ağzı açık bir şekilde yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. Bazen inlemeleri artarken bazen sessizleşiyordu. Üç dört dakika sonra ambulans geldi. Hızla inen görevliler ilk müdahaleyi yaparak Hasan'ı sedyeye koydular, annesi, babası ve Mustafa öğretmenle birlikte hastaneye gittiler. Hasan'ın annesi güçlükle ayakta dururken, hıçkırıklara boğuluyor, adeta çırpınıyordu. Babası Veli de çok kötü olmuş ve şoktaydı hala. Hemşire hiçbir şey konuşmuyordu. Hasan'ın ateşini ölçüyor, nabzına bakıyor, tansiyonuna bakıyordu. Hastaneye varır varmaz ameliyata aldılar. Ameliyat 7 saat sürmüştü. Neyse ki hayati tehlike atlatılmıştı.

Ertesi gün kötü haber bütün köyü sardı. Hasan iki gözünü de kaybetmişti. Göremiyordu artık. Elinde de yara vardı ama pek önemli değildi. Hasan'ın annesi Semra 3 gün boyunca hastanede ağlayıp durmuştu. Perişan bir haldeydi. Babası olayın şoku ile sessiz ve ağlamaklı idi. Semra, kocasına olayın nasıl olduğunu sordu. Kocası; ben aşağı taraftaydım. Bir patlama duydum ve yukarıya koştum. Hasan'ın kanlar içinde yerde olduğunu gördüm.

Ama ne olduğunu anlayamadım. Yardım etmeye çalışıyordum derken hıçkırıklara boğuldu. Semra

da kocasıyla birlikte bir süre hastane bahçesinde ağladılar.

Aradan 3 ay geçmişti. Ve Hasan'ın göremeyeceği kesinleşmişti. Hasan 14 yaşında ve ortaokul ikiyi bitirmişti. Bu yıl ortaokul üçe gidecekti. Birden hayallerine daldı. Ablası ile birlikte oynadığı günler geçti aklından. Bir gün saklambaç oynamışlardı. Kendisi ebe olmuştu, gözlerini kapatıp yüze kadar saymıştı ve sonra açmıştı. Oysa şimdi gözlerini açsa da göremeyecekti. Makine mühendisi olmak istiyordu. Ama şimdi gözleri yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu. Sessiz, tedirgin ve sanki içi boşalmış bir teneke gibiydi. Umutsuzdu.

Baba, ben bittim artık. Makine mühendisi de olamayacağım. Bir işe de yaramayacağım! Halim ne olacak şimdi, baba!

Baba:

-Oğlum, canım oğlum keşke sen yaralanacağına ben ölseydim, keşke ben gözlerimi kaybetseydim. Umudum senin sağ kalman oğlum. Bu bana umut veriyor. Biraz da olsa yaralarımı hafifletiyor. Olmuşa çare yok. Bütün sevgimizle ve azmimizle sana bir yol bulacağız. Bunu birlikte başaracağız. Oğlum, canım oğlum, Hasanım!

Ne kadar konuşsak da gözlerin geri gelmez ama gelecek yarınlar umut ekmeye devam etmektir en doğrusu.

Hasan ağlamaya başladı. "Ama baba ben makine mühendisi olacaktım. Ne olursun kurtar beni. Beni iyi doktorlara götür." Diye ağlamaklı bir sesle yalvarıyordu.

Babası hüznünlendi sustu ve dışarı çıkıp gözyaşlarını içine akıttı. Sonra geri gelip "oğlum sana söz veriyorum, o gün davardaki çılgınlığını yarınlar bir meşale yapacağım" gözün olacağım, bastonun olacağım, elin olacağım, kolun olacağım. Canım oğlum benim! Seni çok sevdiğimi bil, bu sevgim seni ayakta tutacak ve yüceltecektir. Baban güçlüdür, bu meselenin üstesinden gelecektir. Sana söz veriyorum oğlum.

Hasan biraz durgun, biraz tedirgin, biraz da hüznünlü babasının söyledikleriyle sessizleşti. Geçmiş yedi sekiz yıl geçti gözlerinin önünden. Bu güzel yaşta bunca güzel şeyi kaybetmek çok ama çok zoruna gitmişti. Bir süre sessizleşti sonra uyudu.

Okullar açılalı bir hafta olmuştu. Fakat Hasan her zamanki yeşil koltuğunda oturuyordu. Sessizliğe bürünmüştü. Kaza beş temmuzda olmuş ve bu gün yirmi dört eylül oldu. Hasan eski beyaz hayallerini şimdiki kara hayalleriyle birleştiriyor ve karşısına gri bir tablo bile çıkmıyordu. Arkadaşlarıyla oynadığı futbol, ata bindiği günler, köpeğini bile göremiyordu. Bir yıl böyle üzüntüyle ahla vahla bitti gitti. Kazadan on dört -on beş ay sonra Veli'nin amcasının oğlu Mustafa Öğretmen Hasan'a İngilizce sesli dil setleri ve bilgisayar hediye etti. Kaliteli bir eğitim setiydi ve gözleri görmeyenler için idealdi.

Öğretmen Mustafa :

-Bak Hasan, ağlamak sızlamakla bir yere varılmaz. Bu setlerle çalışırsan, dinlersen, dil öğrenirsen turistlere rehberlik yaparsın ve para da kazanırsın. Kimseye ihtiyaç da duymazsın. Sen

turistlere çevirmen, turistler de sana göz olurlar. Birlikte dolaşırsınız.

Hasan duygulandı. Mustafa Öğretmenin eline sarılıp öpmek istedi, elini aradı. Mustafa öğretmen Hasan'ın elini tuttu, sıktı ve Hasan'ı yanağından öptü. Hasan epeyce rahatlamış ve mutlu olmuştu. Mustafa Öğretmen Hasan'a setlerin ve bilgisayarın nasıl kullanılacağını birkaç defa anlattı. Hasan'ın başını okşadı ve ayrıldı.

Hasan o günden sonra İngilizce çalıştı. İngilizce setlerini tekrar tekrar dinliyor ve iyi gelişme sağlıyordu. Dedesi de bağlama çalıyordu. Yine bir gün çalarken ,

Hasan: "Dedeciğim bana da bağlama öğretir misin" diye sordu.

Ali Dede : "tabii ki torunum sen yeter ki iste" dedi ve bağlama ile "bak postacı geliyor" türküsünü bir günde öğretti. Gözlerini kaybetmenin sıkıntısı ile görevlerini, işlerini daha bir özenle yapıyordu. Dedesi, torunum, canım Hasan'ım bak sen ne kadar yeteneklisin. Hem İngilizcen ilerliyor hem de bağlamayı da erken kavriyorsun. Bir yıl sonra benden iyi bağlama çalarsın diyerek Hasan'ın içine daha bir su serpti. Hasan'ım bir söz vardır "2000 km lik yol bir adım atmaya başlamakla biter" sen de bir gün benden çok daha iyi bağlama çalacaksın. Sana inanıyorum ve güveniyorum.

Hasan içi rahatlamış şekilde evet dedeciğim diyordu. Dedesi kalın büyük elleriyle Hasan'a sık sık bağlama çalıyor ve Hasan'ı gittikçe heveslendiriyordu. Hasan yaklaşık bir yıl sonra 50 ye yakın türkü çalabiliyor ve aynı zamanda da İngilizcede bayağı ilerlemişti.

Hasan'ın Ankara'da Murat dayısı oturuyordu. Hasanın annesi Murat'a rica etti ve Hasan'ı oraya gönderdi. Murat iyi bir insandı. Hasan'ı yanına kabul etti. Altı körler okuluna kayıt ettiler. Hasan İngilizceye daha çok çalışarak üstün başarılar elde etmeye başladı. Gördüğü ilgi ve sevgi ona daha çok başarı elde ettirdi. Bu arada kendisine ait bağlaması da vardı. Sık sık bağlama da çalıyordu.

Hasan:

Dayıcığım hakkını nasıl öderim bilemem ama maaş aldığımda paramın bir kısmını çocuklarına vereceğim. Ben de onlara destek olacağım. Sana söz veriyorum.

Dayısı:

Canın sağ ya . Elbet o günler de gelecek. Yeğenime güveniyorum. Geçen gün turistle ne kadar da güzel İngilizce konuşuyordun. Doğrusu hayret ettim. Bravo!

Hasan :

Çalışınca başarılamayacak şey yoktur. Babam anlatmıştı. Gözleri görmeyen Hasan Özdemir isimli bir kişi Microsoft yazılım uzmanı olmuş. Bu gün gözleri gören ama bilgisayar kullanamayan çok sayıda insan var. Demek ki her şeyin başında çalışmak ve azim var.

Hasan yirmi yaşına giriyordu artık. Bir yıl ara verdiği için liseyi de bir yıl geç bitirmişti. Üniversite sınavlarına girmiş ve ODTÜ İngilizce öğretmenliğini kazanmıştı. Üniversite Hasan'a daha bir güven vermiş ve çok duygulanmıştı.

Üniversitede okurken en yakın arkadaşı Ferhat'ın el yazısı ile ailesine bir mektup yazdı.

Canım ailem, annem, babam, kardeşlerim

Şu anda sizlerin ne kadar iyi insanlar olduğunuzu daha iyi algılıyorum. Ama gözlerimi kaybetmeden evvel sizlerin bu kadar vefalı olduğunuzu bilmiyordum. Gözlerimi yitirdim ama bu vefanızı şimdi daha iyi görüyorum. Çünkü görmek sadece nesnelere görmek değildir. Duyguları, sevgileri, hisleri de görmektir. Siz ailem, dayım ve Mustafa Öğretmen gibi kişiler bu hayatta ne olursa olsun bana mücadeleci olmamı sağladınız.

Hepinizi sonsuz sevgim ve saygıyla kucaklıyorum.

Mektup tüm ailede daha iyi bir beraberlik ve duygusal coşku ortamı sağlamıştı. Hasan'ın ablası köyde evliydi. Kendisinden 5 yaş küçük kardeşi Metin de bu yıl Fen Lisesini kazanmıştı. Evlerindeki kabus bu yıl adete bir bayrama dönüşmüştü.

Hasan bağlamayı bayağı geliştirmiş arkadaşlarıyla okulda çalıp söylüyor ve bir de okul korosuna seçilmişti. Yazları turist rehberliği yapıp para da kazanıyordu. Ve son sınıfa geçerkenki yaz yine turist rehberliği yapmış o yaz 7500 lira da para biriktirmişti. Aynı zamanda rehberlik yaptığı turist kafilesinden Emily isimli İngiliz bir kızla tanışmış ve birbirlerini çok sevmişlerdi. Hasan'a çok yardımcı olmuştu. Adeta Hasan'ın gözleri olmuştu.

Hasan kız arkadaşıyla dolaşırken yıllar önce Mustafa Öğretmenin kendisine söylediği sözleri hatırlamış ve duygulanmıştı. Emily Hasan'ın durgunlaştığını görünce sordu. "Ne oldu Hasan, neden durgunlaştın?"

Hasan :

Yıllar önce Mustafa Öğretmenin söylediklerini arkadaşına anlattı. Ve kız da Hasan gibi duygulanmıştı.

Hasan'ın artık turist kafilesinden ve aynı zamanda kız arkadaşından ayrılma zamanı gelmişti. Köyüne gidip bir hafta da orda kaldıktan sonra son yılını da okula gidip başarıyla tamamladı.

Okulu bitirdikten iki yıl sonra Emily'le evlendi. Şu anda İngilizceyi ana dili gibi Almancayı da %50-60 civarında biliyor. Turist rehberliği işine devam ediyor. Eşi ile birlikte Türkiye'de yaşıyor. Arada bir İngiltere'ye de gidip geliyorlar. Yine Mustafa Öğretmene, Lise bire giden dayısının çocuğuna yılda birkaç defa hediyeler alıp göndermeyi de ihmal etmiyor.

Ve Hasan son olarak yine aile bireylerine, yakın akraba ve dostlarına şu mektubu gönderir.

Canım ailem ve dostlarım "belki doktorlar çabalarına rağmen kafama görebilen bir çift göz koyamadılar ama sizler kalbime gören bir göz koydunuz"

Saygılarımla...